

EL VAIXELL

DE VAPOR

Joaquina Barba

Clariana Parc

Il·lustracions de Saúl M. Irigaray

smarçels

Direcció editorial: Elsa Aguiar
Coordinació editorial: I més. Serveis Lingüístics i Editorials
Coberta i il·lustracions: Saúl M. Irigaray

© del text, Joaquina Barba, 2014
© de les il·lustracions, Saúl M. Irigaray, 2014
© SM Arrels, 2014
Impresores, 2
Urbanización Prado del Espino
28660 Boadilla del Monte (Madrid)
www.grupo-sm.com

ATENCIÓ AL CLIENT
Tel.: 902 121 323
Fax: 902 241 222
clientes@grupo-sm.com

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra
només es pot fer amb l'autorització dels titulars,
tret de les excepcions previstes en la llei. Dirigiu-vos a CEDRO
(Centre Espanyol de Drets Reprògràfics, <www.cedro.org>)
si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

1 La clariana

LA CLARIANA,
per la lluna
il·luminada,
un secret guarda...

Enric es menja l'última galeta just quan l'àvia estén l'últim llençol. Quan sent els seus crits, comença a córrer.

-T'has menjat totes les galetes! Quan t'agafe, prepara't!

Enric corre i corre mort de riure imaginant la cara de l'àvia. Tot i que sembla que s'hi enfa-da molt, en realitat es tracta d'una mena de joc a què juguen des que és a la granja. L'àvia s'ha oblidat que ja té huit anys, i continua tractant-lo com quan era menut. El mas dels avis és

l'única construcció que hi ha en molts quilòmetres a la redona. Els avis diuen que fa moltíssims anys hi havia altres granges pels voltants. Eren lleteries amb moltes vaques i cabres on, a més de vendre la llet, es feia formatge. Estaven separades per molts quilòmetres de terres de pastura per als animals.

Molt prompte, la seua també deixarà de ser-hi. Els avis l'han venuda, i en uns mesos se n'aniran. Enric ha volgut acomiadar-se'n. Aquest és el primer estiu que hi va sense els seus ger-

mans, que han preferit anar de campament. Ell va rebutjar la idea des del principi. Sols pensar en la possibilitat d'estar tot el dia fent activitats esportives, se li capgirava la panxa. Sempre havia cregut que era un desmanyotat. Per això es va estimar més passar l'estiu amb els avis a la natura, amagat del món i d'un munt de coses que li feien por. Per exemple, haver de creuar el pati quan els companys jugaven a futbol l'anguniejava. Anar amb bicicleta pels llocs on hi havia molt de trànsit, el bloquejava.

Mentre els amics s'arriscaven a passar entre els cotxes, ell s'aturava al voral tremolós i esporguit. I així es podria enumerar tot un seguit d'activitats que el feien patir en lloc de gaudir. Per acabar-ho d'adobar, a Enric, que és grassonet i lent, li encanta menjar, és la seua debilitat. Per tot això va pensar que anar al campament seria com ficar-se a la gola del llop.

Enric corre i riu divertit fins que arriba a la clariana. S'atura davall de l'últim pi i contempla el gran cercle de terreny cobert d'una estranya vegetació. Té prohibit xafar-lo. Al principi l'observava de lluny perquè el lloc li imposava molt.

Ara, s'hi acostava tot el que pot perquè s'hi sent molt atret. Cada dia hi va i l'observa detingudament. Quan més la mira més es convenç que la història que els han contat de la clariana no pot ser real, és massa infantil per creure-la.

Allarga la mà i arranca una tija de la vegetació suau i fosca que la cobreix. L'acarona i descobreix que sembla de vellut fi. Els avis li han dit que ningú coneix aquesta planta. Ni se sap com ha pogut créixer-hi, perquè no té res a veure amb la resta de vegetació que hi ha, pròpia d'un territori sec. També li han explicat

que de sobte un dia hi era: va cobrir el terreny i s'hi va quedar. No s'asseca ni es transforma amb els canvis d'estació, simplement hi viu. No trau flors i tampoc es fa més alta. Roman dia rere dia, any rere any, com una mena de present en memòria dels que van desaparèixer.

Enric no s'acaba d'empassar la història de les desaparicions. Li resulta impossible imaginar que de sobte, un parc d'atraccions amb molts dels seus visitants dins, s'esfume de la nit al matí sense deixar rastre. Però aquesta és la llegenda que sempre li han explicat i, per molt que ha preguntat, l'única que li han contat. Els avis diuen que els fets van ocórrer quan ells encara ni havien nascut i que mai han xafat la clariana per por del que poguera passar. I com ells, la resta de veïns que han habitat aquelles contrades.

–Què pot passar per xafar un tros de terra?
–diu en veu alta– Res de res.

Però Enric, que és un fantasiós, en el fons vol que siga real. Passa hores assegut al pinar que hi ha a prop de l'esplanada somiant com devia ser el Clariana Parc. Li costa imaginar-se un parc d'atraccions antic perquè la imatge del que va visitar amb els seus pares en les vacances de Pasqua el confon. Però el que més l'obsessiona

és saber com va aparéixer del no-res i per què va desaparéixer de la mateixa forma.

Diuen que el Clariana Parc es va veure un diumenge fresc i solejat. Va ser just la matinada de la nit de Sant Joan. La seua bandera multicolor onejava acaronada per la brisa. La va descobrir un pastor quan eixia a pasturar el ramat. Va restar amagat, esperant encuriosit i atemorit alhora. No va saber llegir el cartell que hi havia penjat a l'entrada, però va contemplar embadalit el recinte ple d'atraccions. Es va preguntar d'on havia eixit fins que altres veïns s'acostaren tan sorpresos i impressionats com ell.

La veu va córrer com la pólvora. A les primeres hores de la nit els habitants del poble més pròxim també hi eren. Arribaren amb carros i cavalls uns, i a peu uns altres. En fer-se fosc, un home elegantment vestit va obrir la gran porta de ferro. La gent, que s'amuntegava a l'entrada, va trobar el seu destí aquella vesprada al Clariana Parc. A l'interior, un núvol gris començà a elevar-se i va embolcallar el parc. La música, que fins aquell moment s'havia escoltat forta i clara, esdevingué inaudible. L'espessa boira es va engolir el parc. A les dotze de la nit, tal com havia aparegut, s'esvaí sense deixar rastre.

Un munt de dubtes i interrogants giravolten pel cap d'Enric mentre recorda la història. On estan les persones que desaparegueren amb el parc? Quina mena de màgia pot fer possible un encanteri d'aquesta magnitud? Per què algunes persones s'esfumaren amb l'estrany circ i altres no? Què era en realitat el Clariana Parc: un circ, un parc d'atraccions, una fira?

Els avis li havien dit que els visitants que no s'hi esvaniren es trobaren de sobte caminant desorientats i desmemoriats per l'esplanada. Alguns arribaren a les seues cases i es gitaren oblidant completament que havien estat al Clariana Parc.

Així mateix, esborraren el record dels que havien desaparegut i continuaren amb les seues vides. Les persones que no havien xafat el parc d'atraccions miraren de mantindre viva en la memòria la tràgica història. S'asseguraren que l'indret quedara maleït i ningú el tornara a xafar per por d'esfumar-se en el no-res.

Tot i que la llegenda li agrada molt, no acaba de creure's la història. Necessita comprovar tot el que els avis li han dit i demostrar-los que no creu en contes per a menuts. Que fa falta alguna cosa més fantàstica per poder-lo impressionar.

Però a la nit, quan s'adorm, un munt d'imatges
acolorides i divertides d'una fira s'entesten a
poblar-li els somnis. També hi veu un altaveu
enorme col·locat al centre d'una plaça del qual
s'escolta dir clarament:

Quan era menut
no caminava sol.
Em donaven la mà
perquè tenia por.

Quan era menut
sabia somiar,
veia la màgia
per tots els voltants.

Ara que sóc gran
no vaig de la mà.
He perdut la por
i sé caminar sol.

Quan Enric es desperta l'estranya cançó en-
cara li repica al cap. Per més que ho intenta no
aconsegueix traure-se-la de damunt. Passa la
resta del dia taral·lejant-la i intentant entendre
el seu significat.

2 *El Clariana Parc*

NO ÉS UN CIRC,
no és un parc,
és un indret màgic
on anar a somiar...

La nit de Sant Joan, Enric i els avis fan una foguera xicoteta per espantar els esperits perduts i les males ànimes. Com cada any, quan bota per damunt de la foguera, Enric demana un desig. Vol veure el Clariana Parc, entrar-hi i passejar pel seu interior. Afortunadament, els desitjos es demanen en silenci i els avis no sospiten res. Ho té tot planejat. Quan els avis estiguen dormint, anirà a la clariana.

Assegut a la vora de la clariana contempla extasiat el cel estrelat. Allarga la mà i aga-

fa algunes fulles de la planta que la cobreix. Se l'endú als narius i aspira profundament. Quan la deliciosa flaire li embriaga els sentits, una estrella fugaç cau veloç del firmament deixant un rastre iridescent. Enric s'alça expectant i encreua els dits. El cor li batega amb força perquè sempre ha sentit a dir que si demanes un desig quan veus una estrella fugaç, segur que es fa realitat. Hui ell té un desig molt especial.

Se situa al mig de la clariana i amb veu forta i clara diu:

– Vull visitar el Clariana Parc!

Els germans Carroll juguen a tirar pedres des d'una pomera. S'han apostat un cotó de sucre a veure qui la tira més lluny. Com a referència han col·locat uns pots de refresc.

–És la segona vegada que la pifies, xaval!
–diu Lluç al germà.

–No és cert. És la primera!

–Ja estem, Gabriel! Amb enganyifes no guanyaràs. A la pròxima vegada que falles, eliminat!

–Ah! –diu Gabriel llançant una pedra amb totes les seues forces.

–Ai, ai! Però... qui ha sigut? –senten algú queixar-se.